

som helst anden blot i mindste Maade berettiget Slutning end den, der er draget af mig.

Formanden: Folketingsmanden for Ribe Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Slebsager: Den højtærede Forsvarsminister taler om den Utryghed, hvormed et Folk maa staa overfor sin Regering. Jeg skal sige til den højtærede Minister, at det danske Folk har ikke i mange Aar staaet med større Utryghed overfor sin Regering, end det gør i dette Øjeblik. (*L. Rasmussen:* Taler De paa det danske Folks Vegne?). I lige saa høj Grad som det ærede Medlem og som den højtærede Minister taler jeg paa det danske Folks Vegne.

Maa jeg endvidere føje til: Ministeren har lagt stærk Vægt paa den Udtalelse, som er fremsat af Departementschef Lütken om de ansvarlige danske Statsmænd, og fremhævet, at den tog Konseilspræsident J. C. Christensen og den danske Regering ikke Afstand fra. Denne Udtalelse har været kendt af den højtærede Udenrigsminister — og sikkert ogsaa af den højtærede Forsvarsminister, da man jo maa forudsætte, at Udenrigsministeren i det radikale Kabinet giver sine Kolleger Besked — siden 1910, da han første Gang var Udenrigsminister i Ministeriet Zahle. Har man i de 9 Aar, der er gaaet, hørt, at det radikale Ministerium paa et eneste Tidspunkt har taget Afstand fra denne Udtalelse? Ikke en eneste Gang har vi hørt det. Men een Ting ved vi, og det er, at den nuværende Forsvarsminister, til Trods for at afdøde Departementschef Lütken havde brugt den Udtalelse, og at Ministeren vidste, at han havde brugt den, har forfremmet ham fra Oberst til Generalmajor. Hvis Ministeren havde tillagt dette Punkt nogen som helst Vægt, kunde han ikke have givet afdøde Departementschef Lütken en mere fremtrædende Stilling indenfor den danske Hær, end han havde i Forvejen; og dermed slaar den højtærede Forsvarsminister i Virkeligheden sig selv fuldstændig paa Munden med Hensyn til dette Punkt.

Udenrigsministeren (Scavenius): Det ærede Medlem, der nu talte, vilde drage en Sammenligning mellem den Utryghed, som Forsvarsministeren talte om maatte rejse sig, naar man saa, hvorledes dette var gaaet til, og hvorledes det var blevet

skjult for alle berettiget interesserede, og den Utryghed, der ifølge de konservative Partiers Paastande skulde findes overfor den nuværende Regering. Maa jeg understrege en Forskel. Den Utryghed, som Forsvarsministeren talte om, grunder sig paa Aktstykker, Dokumenter, som her er fremlagte, som kan bedømmes, og som jeg endnu ikke har set nogen rimelig Forklaring paa fra de to ærede Partiers Side; men den Utryghed, de Herrer taler om, drejer sig om Insinuationer, Usandfærdigheder og bevidste Løgne overfor den nuværende Regering.

Det ærede Medlem, der nu talte, spurgte mig, hvorledes det kunde gaa til, at jeg kunde kende Kaptajn Lütkens Beretning i alle disse Aar uden at komme frem med den Fremstilling af denne Sag, som der nu her er Tale om. Jo, der er den lille Forskel, at det efter det Materiale, som den Gang forelaa for mig, var umuligt at se, at det ikke var Kaptajn Lütkens egen Optræden, det drejede sig om. I Overensstemmelse hermed kaldte jeg ogsaa Kaptajn Lütken op til mig, da jeg første Gang var Minister, og fik ham, med noget Betsvær, til at komme. Jeg spurgte ham, kunde ingen Besked faa, og jeg bebrejdede ham meget stærkt, at han havde kunnet optræde saaledes. Han gav ikke paa nogen Maade til Kende, at det stod for andet end hans personlige Regning. Enhver maatte efter det, som da forelaa, tro, at det var noget, Kaptajn Lütken havde trængt sig frem til, at der ikke stod nogen som helst virkelig politisk Mening bagved (*Slebsager:* Og dog blev han forfremmet). Jeg ved ikke, om man paa det Tidspunkt, han blev forfremmet, kendte det ærede Medlem fra Ringkøbings (J. C. Christensen) Instruks; men jeg vil for øvrigt sige, at hvis det var saaledes, skulde dette da snarere undskyldes ham. Jeg har, siger jeg, altid opfattet Forholdet saaledes, at Kaptajn Lütken, som var en forfængelig Mand, der havde Lyst til at spille en større Rolle, end der kunde tilfalde ham som Officer i Hæren, havde trængt sig frem i denne Sag. Og jeg maa tilføje, at naar jeg hidtil ikke har draget Sagen frem, er det ogsaa, fordi jeg er gaaet ud fra, at hvad der egentlig kunde forklare denne Sag, var en ganske vist mærkelig — men man maatte jo tage det, som det var — Naivetet fra den daværende Ledelses Side, idet den troede, at man paa den Maade kunde behandle internationale Affærer udenom de skolede Kræfter ved Hjælp af en tilfældig Kaptajn i Hæren. Dette har altid forbavset mig;